

ший“, а стъкленитѣ—пѣстри: „алхали“ или „халхали“), обици, разни платове, домашни потрѣби (като сѣдини, воденички и др.) и т. н.

Трѣбва съ достовѣрност да се заключи, че болшинството отъ предметитѣ ни, които не носятъ български имена и не сѣ отъ турски произходъ, се внасяли въ България отъ чужди търговци, като гърци, венецианци, генуезци, а особено дубровничани. Венецианцитѣ сѣ боравѣли съ търговия още отъ VII-я вѣкъ, а частно за България — отъ XII-я до XV-я вѣкъ, като сѣ оперирали съ търговски сдѣлки *usque ad Philadelphiam* (старата Лидия. въ М.-Азия) *et in ipsa civitate, et usque Andrianopolim* (Одринъ) (Ср. *Takel* т. XII. р. 118—119, и *Armigaud*, *Arch. des miss.* р. 366—443).

За богатствата на България презъ XII-я вѣкъ, пишатъ и хроникитѣ около кръстоносния походъ на Фридриха Барбароса (1189 г.) който, както се спомена на съответното мѣсто, е засегналъ и Сливенско (*gitur a transitu Savi id est Sowe fluvii, quo terram ditionis Graecorum intravimus usque ad transitum Kalippolis, hoc est de Europa in Asiam computantur XXXVIII ebdomadae, quas in Bulgaria et Graecia magna prosperitate transegimus. Ansbertus, Historia de Expedit Frider. imperatoris* (р. 80).

Както се каза още въ самото начало на настоящата часть, нарочни данни за отдѣлнитѣ занаяти ятъ Сливенъ презъ българското царство нѣмаме. Въ тая насока много по-вече би се казало въобще за България, разхвърлениитѣ източници по който въпросъ не засѣгатъ отдѣлни краища, а цѣлата ни страна или въобще българитѣ. При липсата на такива специални данни, въпроса по-нататъкъ ще се уясни отъ тия за икономическия развой на Сливенъ презъ робството, гдето ще се посочва, че еди-какъвъ си занаятъ или производство въ Сливенъ презъ тоя периодъ е съ следи отъ българското царство. Така напримѣръ развитото *пчеларство* въ Сливенъ до 1830 г., до което време преданието разправя, че тукъ *меда* е билъ въ изобилие, че почти всѣко семейство си имало по една *качка медъ*, и че, когато сливенци се преселвали въ Влашко и Русия, били принудени да го хвърлятъ по пътя за да не имъ тежи и т. н. всичко това говори за поминѣкъ, който е съставлялъ едно отъ главнитѣ богатства на Сливенци не само съ огледъ на тѣхнитѣ домашни нужди, но и съ тѣкъвъ за тѣхния износъ.

Добивания край меда въскъ е служилъ главно за работене на *свѣщи*, а *лоенитѣ* такива сѣ отъ сравнително по-ново време, покрай това, че голѣмо количество *лой* се е добивало отъ клания въ сливенскитѣ кланици добитѣкъ, когато пъкъ *спермацетениши* свѣщи сѣ нѣщо съвсемъ модерно. Че пчеларството, въобще, е съ следи отъ българското царство, се види отъ това, че още по-рано то е било силно развито